

ВАРНЕНСКИ

КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Кореняк“

Броя 3 лв. Год. абонаментъ 25 лв. Излиза ежесечно. Редакция и администрация въ клуба — Варна, ул. „6 Септември“ № 23. Обявления се приематъ по споразумѣние. Броя 3 лв.

Тържественото отпразднуване патронния празникъ на Културно-Просв. и Иконом. Д-во „Варненски Кореняк“ на 9 Августъ—„Св. Пантелеимонъ“.

Размѣненитѣ привѣтствия

Отъ Н. В. Царь Борисъ III.

Мановъ, подполковникъ о. з. председателъ на Културно-просвѣтно иконом. д-во „Варненски кореняк“ Варна.

Сърдечно благодаря Вамъ и на дружеството за любезнитѣ привѣтствия, които ми изпращате по случай патронния Ви празникъ и чествуването годишнинитѣ отъ основаването на първото българско царство и освобождението отъ чуждо иго на родния Ви градъ, поздравлявамъ Ви съ празника и пожелавамъ тоя исторически денъ да буди у васъ най-хубави родолюбиви чувства. Царя.

Евксиноградъ.

До Н. В. Борисъ III, Царь на България.

Празнувайки патронния празникъ „Св. Пантелеимонъ“ на Културното просвѣтно иконом. д-во „Варненски кореняк“, петдесет годишнината отъ освобождението на града и 1250 годишнината отъ основаването на първото Българско царство отъ великия ханъ Аспарухъ, отъ името на Д-вото и отъ мое име, поднасямъ привѣтствия за дългоденствие и щастливо царуване за достижение идеалитѣ на Българския народъ, предначертани отъ нашитѣ прадеди.

Мановъ, подполк. о. з. председателъ.

Многоочаквания празникъ на дружеството на 9 августъ (27 юлий ст. ст.) — „св. Пантелеимонъ“ — се отпразднува тържественно. Комитетътъ, по случая, изработи програма, която се напълно изпълни. Точно въ 8 часа сутринта организирани членове на Д-вото прииждаха и въ 9 ч. въ стройни (сто и петдесет по четири) редове, съ знамето на чело и музика, отправиха се къмъ историческата църква „св. Архангелъ Михаилъ“. Тукъ се отслужи молебенъ за здравето на Негово Величество Борисъ III, Царь на Българитѣ, за здравето на членоветѣ на д-вото; отправиха се топли молитви къмъ Бога отъ признателностъ къмъ руския народъ, който ни дари свобода; и панихида за падналитѣ руски брѣта въ полето на честта, за покойнитѣ дружествени членове. Следъ свършека на службата, всички присъстващи коренни жители, числото на които се увеличи до хиляда, се наредиха въ стройни редове и съ музика и знаме на чело, потеглиха къмъ градината на Акционерн. д-во „Гроздъ“. Това величественно шествие на хиляди коренни жители представляваше единъ сборъ отъ съзнателни граждани, преданни на своя идеалъ, вродушевени отъ благородната и велика идея, завещана отъ първия коренякъ Аспарухъ, основателя на първото Българско Царство. Този хиляденъ народъ насѣда около приготвенитѣ за цѣлѣта маси, по моравата, и срѣщата бѣ задушевна, защото той живѣе единъ животъ, има една съдба. Царуваше весело настроение, защото за пръвъ

пътъ, следъ полувѣковна бездейностъ, полувѣковно безразличие, се изтъква подобно единодушие, подобна сплотеностъ между организирани членове на Д-вото.

Следъ като се закуси малко, председателътъ на Д-вото ни г. А. Мановъ взе пръвъ думата. Въ резюме ще предадемъ речитѣ на г. г. ораторитѣ, които говориха въ това незабравимо и единствено по рода си тържество: празникътъ на Д-вото, 50 годишнина отъ освобождението на гр. Варна, и 1250 г. отъ основаването на първото българско царство. Г-нь Мановъ каза:

Драги кореняци и гости!

Препълненъ съмъ отъ възторгъ, виждайки готовността, съ която се отзовахте вие, коренни жители на града, заедно съ ония, които симпатично гледатъ на целитѣ на „Варненски кореняк“. Нѣма да се намѣри българско сърдце, което безразлично да се отнесе къмъ тия тържества.

Днесъ ние празнуваме три празника:

1) Патронния празникъ на д-вото „св. Пантелеимонъ“, който е духовно покровителъ на д-вото и лечителъ на наши недѣзи за да можемъ съ неговата помощъ да работимъ разумно и богоугодно за преуспѣване на дружеството.

2) Петдесет годишнината отъ освобождението на гр. Варна отъ петвековното политическо иго и изгревътъ на зората на политическа свобода. По този случай, днесъ сме се събрали за да отдадемъ нашата дълбока и искренна благодарностъ и непринудена признателностъ къмъ великия руски народъ, за жертвитѣ, които той е далъ за добиване тая наша свобода. Само оня, който е живѣлъ въ робски режимъ, може да оцени важността на това събитие.

Признателността е една отъ най-главнитѣ добродѣтели, които охарактеризиратъ цивилизования човѣкъ.

3) Превземането на града Варна преди 1250 години и основаването на първото българско царство отъ Ханъ Аспаруха.

Това е най-сждбоносния моментъ отъ българската история, понеже славнитѣ, които обитаваха въ онова време тия мѣста, бѣха обречени отъ византийцитѣ да бждатъ погълнати и потопени отъ тѣхъ. Отъ този моментъ се поставя началото на *славянобългарската* държава, на която Аспарухъ дава името на нацията си.

Културно просв. икономич. д-ство „Варненски кореняк“, като поставя началото за отпразднуване на този толкова сждбоносенъ моментъ отъ чувство на признателностъ пожелава, щото бждашето поколение следъ 50 години да отпразднува 1300 годишнина съ по-големо тържество, подобающе на подобно сждбоносно събитие.

Надѣваме се, прочее, че младото поколение, на което предаваме тия празненства, ще съумѣе да оправдае нашитѣ надежди и следъ 50 години, когато въ този денъ ще се празнуватъ тия събития, нашитѣ духове заедно съ ония на Аспаруха

и всички паднали за свободата на нашето отечество, ще витаятъ невидимо радостно надъ тѣхъ, благославейки тѣхнитѣ дѣла и тѣхъ, като достойни потомци на велика и културна България.

Величието на единъ народъ не се състои отъ милионното му население, като мравунекъ или стадо. Великъ е онзи народъ, който и при малобройно население и при тѣсни граници дава велики хора по всичкитѣ отрасли на живота.

Естествено е, че всичко това изисква неуморимъ и планомѣренъ трудъ, който отъ една централна сила да се сгрѣва и се животвори. Спасителнитѣ лъчи на тая сила, като ония на слънцето, трѣбва да проникнатъ и въ най-затѣнтенитѣ кътове на страната за да се добие съвършенството.

Ние сме спокойни и щастливи, понеже тая магическа огревающа сила се концентрира въ лицето на достойния и любимъ нашъ Царь — Негово Величество Борисъ III, царь на Българитѣ.

Подъ Неговия скиптръ и мъдро царуване, България крачи усилено къмъ желания идеалъ. Намъ не остава друго, освѣнъ да Му пожелаема дългоденствие и щастливъ животъ за осъществление на този идеалъ, начертанъ отъ нашитѣ праотци.

Да живѣе Негово Величество Борисъ III, царь на Българитѣ, ура!

Всички станаха на крака. Гръмливо „ура“ се разнесе и музиката засвири „Шуми Марица“!

Председателя г. Мановъ продължи: „По случай празника на дружеството ни, вдигамъ чаша за здравето на всички коренни жители, присъстващи и неприсъстващи, и нашитѣ гости, — да живѣятъ ура! Гръмогласно „ура“ се понесе и музиката засвири „Кореняшки маршъ“.

Втори говори г. Панко Василевъ, секретарь на Д-вото ни, който каза:

„Драги Кореняци,

Съ радостъ констатирамъ, че на позива ни се отзовахте масово, за да отпразднуваме патронния празникъ на Д-вото ни. Това масово посещение ни кара да мислимъ, че има вече съзнание у Варненеца, че само Д-вото „Варненски Кореняк“ е единствения защитникъ на неговия мораленъ и материаленъ интересъ само чрезъ Д-вото си ще може да изпълни своя идеалъ. Нека си припомнимъ историята на Д-вото ни. Не е нова идеята за образуването му. Идеята се предаваше между кореннитѣ жители отдавна, и тя се формираше, на 1925 г. блѣстна, когато се събраха двеста души въ заведението на г. Д. Мановъ и поставиха основата на Д-во. Това събрание се председателствуваше отъ г. А. Мановъ, сегашния нашъ председателъ. Неусетно изминаха цѣли три години — организационни. Въ началото насмѣшки, хули се отправиха къмъ насъ, но силна воля владѣше у насъ, преодолѣхме всички препятствия, и днесъ се радваме на това мнозинство, което удивлява всички. Ние сме сега около 2000 души — организирани членове. Ние не трѣбва да обръщаме внимание само на ко-

личество, но и на качеството на членоветѣ, защото последното е гаранция за осъществение на нашия идеалъ. Образува се и посмъртната каса при Д-вото ни, която е раздала на наследницитѣ на починали членове повече отъ 35000 л. Трѣбва да вникнемъ добре и сериозно въ значението на тая каса. На 1 Май 1927 г. почнахме да издаваме нашия вѣстникъ „Варненски Кореняк“, който да проповѣдва цѣлитѣ и за дачитѣ на Д-вото ни, и който се чете редовно отъ 2000 абонати. Надѣваме се, че отъ мѣсечното му издаване да го преовърнемъ на петнадесетдневно. Заявявамъ отъ името на настоятелството, и то тържествено и нека бжде чуто отъ всички насъ и отъ наши противници, че нашето дружество, което се основава изключително на устава си, *не е политическа организация, не е политическа партия* и е далече отъ всѣкакви низки партизански страсти. Ето защо, всѣки членъ, който влиза въ редоветѣ на Д-вото, трѣбва да знае, че той влиза въ единъ храмъ гдето ще *намери истинския, искренъ варненецъ, който ратува за общия интересъ, мораленъ и материаленъ, на варненеца и за безпартийността на нашия стопански домъ*. Ще прибавя още, че членъ на Д-вото, който иска да използва Д-вото за свои партизански цѣли, билъ той председател, секретарь или общински съветникъ, ще бжде позорно изхвърленъ отъ редоветѣ на Д-вото, както въ миналото имаме прецедентъ.

Благопожелавамъ на всички здраве, за да можемъ идущата година въ тоя денъ да отпразднуваме по тържественно, дигамъ чаша за здравето на всички членове на Д-вото ни. Ура! — Громко „ура“! разцепи въздуха и музиката засвири „Кореняшки маршъ“.

Трети взе думата г. Д. Янакиевъ

Драги кореняци!

Втори пътъ е този, откакъ нашата организация отпразднува своя патроненъ празникъ въ днешния денъ. Както всѣки религиозенъ празникъ има свое съдържание, тѣй и патронния празникъ на коя и да е организация: просвѣтна, културна, икономическа и пр. има своето съдържание. Нашия патроненъ празникъ не е денъ за удоволствие, както мнозина могатъ да схващатъ, не! Да! Вамъ съвсемъ друго значение и съдържание на днешния празникъ. Ние въ тоя денъ преследваме дважки задачи отъ организационенъ характеръ: първо вършимъ събирателна работа, т. е. ние привличамъ къмъ организацията на всички ония кореняци, кои още не сж засегнати отъ идеята за организация и у които съзнанието за тая идея е въ замръзнало състояние. Втората ни задача, следователно, е да размазимъ тоя умъ и съзнание и ги тласнемъ къмъ новъ животъ — организационния животъ, почиващъ върху добре разбранитѣ стопански и икономически интереси предимно на старитѣ жители на гр. Варна и изобщо на всички граждани, очакващи искрени грижи за благосъстояние и поминъчно превъзможване. Всички

това разбира се ще постигнемъ съ постояненъ, упоритъ и просветенъ трудъ и само следъ това ние смѣло ще можемъ да кажемъ, че сме изпълнили нашия свѣщенъ дългъ къмъ настоящето и бждаще поколение и ще сме смѣли да извикаме съ думитъ на великия педагогъ Коменски: „дайте ни възпитанието за да обърнемъ свѣта наопъки“.

Залогътъ за напредъка на нашата организация се крие въ просвѣтата, дисциплината и ясното съзнание върху цѣлитъ и задачите, легнали дълбоко въ основата на устава на сжщата. Само чрезъ тия съществени качества може да се постигне единомислие и единодействие, тъй необходими за здравината на една организация. Тамъ където сж свързани неразривно тия две нѣща, тамъ има прогресъ и само при това положение на организацията, атакитъ, насочени срещу нея, отъ гдето и да идатъ и тѣ, ще се разбиватъ на дребни микроскопически части. Накъсо казано, ние всички, свързани съ организацията съ една идея, представляваща единъ умъ една душа, едно сърдце, едно съзнание, лесно ще можемъ да вземемъ сждбинитъ наши, както и на родния ни градъ въ собственитъ ни ржце. Още повече ние имаме най-големо право да искаме това, защото само ние можемъ да проявиме майчински грижи къмъ родината си, отколкото кой и да е другъ, дошълъ отъ далечни краища. Прочее, напредъ, всички ржца за ржца за преуспяването на Културно-просвѣтно-икономическото д-во „Варн. коренякъ“ за икономическото и стопанско повдигане на Варна — нашето стопанство, нашия домъ“.

Речта на оратора бѣ прекъсвана съ чести ржкоплѣскания.

Четвърти ораторъ бѣ г. Ж. Жевковъ, посрещнатъ тоже съ ржкоплѣскания и каза следното: „Почитаемо Кореняшко събрание, госпожи и господа, Преди 2500 години тия хубави и чаровни околни мѣстности сж били покрити съ дѣвствени и непроходими лѣсове. Древнитъ обитатели сж били *кробизи* (траки), скивущи на наколни жилища покрай езерото и занимающи се съ скотовѣдство и земледѣлие. Тѣ сж били безъ култура люде, язичници, и новѣжкоядци. Въ 571 г. пр. р. хр. т. е. 2500 г. едни смѣли, предприемчиви търговци — Милети — отъ Иония, Мала-Азия, съ платноходни и веслоходни кораби, сж преплували Босфора, Черно море и като намѣрили тоя морски заливъ, удобенъ за сѣтище, установили сж тука, образували селище, което го нарекли „Оресусъ“. Занимавали сж съ търговия, и най-вече съ своето отечество. Забиколени отъ варвари, и за защита на своята нова родина, укрепил сж рада съ стѣни и ровъ и по тоя начинъ приложили сж началото на самоопредѣленieto, което днесъ се иска най-усърдно приложението му. Съ вѣкове сж живѣли тука тия търговци, и тѣхния домъ се намиралъ подъ владѣството на византийцитъ. Въ 678 г. — явява се величествената фигура на военния гений и мждрия владѣтель — Ханъ Аспарухъ, който съ стремителнитъ си военни стѣпчища се е спрѣлъ въ „гори и височини“ предъ Варна, превзелъ града, и принудилъ византийския императоръ Константинъ Палеологъ, да подпише миренъ договоръ, съ който е признатъ за български царь. Тая историческа дата е велика за българския народъ, а особено за насъ, защото въ подземнитъ дворци на акропола на града — кулата при „Св. Георги“ — се подписалъ тоя миренъ договоръ; отъ тамъ великия Аспарухъ е давалъ своитъ военни заповѣди за укрѣпление своето царство отъ нападкитъ на вѣншни неприятели. Той сключилъ договоръ съ славянскитъ племена, разположени въ околноститъ и основалъ славяно-българското царство. Варна наново попада подъ византийцитъ. Въ 1202 г. явява се Калоянъ, блг. царь, обсадилъ града и съ пристѣпъго е превзелъ. Търговията се е развивала, лѣсоветъ изчезвали и вмѣсто гѣхъ сж ширяли златни ниви. Изно-

сътъ на жито е билъ главния артикулъ. Венецианцитъ, генуезцитъ сж били по-първитъ западни търговци които сж правяли обмѣна на стоки и въ 1352 г. установява се венециански консулъ. Отъ Югъ се появява друга грозна стихия — Ислямизма, която наводнявала империята. Палатата сполучилъ да образува кръстоносенъ походъ на чело съ Владиславъ III и на 10 ноември 1444 г. е станало велико, кръвопролитно сражение при с. Паша-кѡй, гдето кръстътъ е билъ побѣденъ отъ полумѣсеца. Следъ това поражение, Варна влиза въ състава на турското царство до 27 юли 1878 г. До тая дата руския народъ е проливалъ много кърви за освобождение българитъ отъ това иго, и на 27 юлий 1878 год. руския победоносенъ орелъ съ мощнитъ си крила затѣмни полумѣсеца и изгрѣ зората на политическата свобода, която и до днесъ ни озарява. Тая е вкратце историята на гр. Варна. Намъ, кореннитъ жители, е интересна датата — 678 г., когато първия коренякъ — Царь Аспарухъ е встѣпилъ на земя — нашъ роденъ кжтъ. Тоя полководецъ — воененъ гений е завѣщалъ намъ заветъ: *да управляваме нашето стопанство сами*, както той е управлявалъ своето царство, което е било самоопредѣлено. Свѣтовната война донесе не само горчевини, нещастия на насъ, но създаде единъ великъ преломъ въ нашата психология, въ нашето настроение, възбуждайки *съзнание* въ нашитъ души, че ние, кореннитъ жители, безъ огледъ на политическа принадлежностъ и народност, трѣбва да се сплотимъ за осжществление нашия идеалъ, който се формиралъ въ течение на полустолѣтие и най-после е блѣстналъ, като фаръ, сочайки спасителния друмъ. Не можемъ да отречемъ, че нищо не е направено за нашето стопанство презъ течение на тоя краткъ периодъ. Направено е, доста много, но далече не е достатъчно. Има още много да се твори, да се създаде.

Туй недоволство, което у насъ е оправдано и справедливо, е най-мощния импулъ, който ни потиква къмъ все по нови и по-добри начинания за културно, просвѣтно и стопанско развитие и подобрене. Тая предпоставка изисква *сговорчивостъ и единение* — незабравими, завѣтни слова на праотеца ни Кубратъ, които сж загнездили въ най-затѣнитъ гънки на нашитъ души и които намиратъ изразъ въ днешното тържество. Крайно опасно и смъртносно би било за бждащето на нашата организация, ако въ нея се промъкне змията на партийни и фракционни различия на членоветъ ѝ, ако въ нея се зароди злия духъ на партизанщина. Неминуемо ще последва разгромъ. Тамъ гдето се развѣда знамето на „Варненски коренякъ“, тамъ нѣма *политика*, тамъ нѣма *партизанство*. Тържественно и велегласно заявяваме ние, кореннитъ жители, това за да се чуе даже и отъ глухитъ. Зова духа на Кубрата, зова духа на Аспаруха, зова духоветъ на нашитъ прадѣди, дѣди, бащи и майки, чиито тлѣнни останки почиватъ тамъ въ гробищата, да бждатъ свидѣтели, че ние даваме дума, подъ гънкитъ на нашето свѣщенно знаме, да водимъ идейната ни борба самоотвержено, смѣло, честно и безкористно, съ любовъ къмъ родния ни кжтъ, и да видимъ, ако сме честити, тържеството на нашия идеалъ. Нека бликнатъ нови струи на сила, на самоувѣреностъ и вѣра въ свѣтлото бждаще на организацията ни, а чрезъ нея лжчезарното бждаще на стопанството ни. Нека младежитъ — коренни жители, — които сж съ кипяща енергия, работятъ самоотвержено подъ това знаме и когато дойде денътъ, да поематъ тѣ факлитъ отъ възрастнитъ и да поведатъ коренячеството къмъ по-великъ успехъ за благоденствието на гражданството, коренни жители, за тѣхната култура, за тѣхната просвѣта! Дигамъ чаша и пия за златната младежъ — коренни жители, ура! — Последваха громки ржкоплѣскания и ура! Музиката исвири „Кореняшки маршъ“.

Петия ораторъ бѣ г. Ем. Мутафовъ, който каза следното:

„Почитаемо събрание,

Свидно е намъ като виждаме, какъ нашето пристанище пустѣе, нѣма ония параходи, които едно време го пълняха. Отне се тая златна житница, която даваше храна на търговията, която пълнеше параходитъ съ жито за изнасяне на далечни страни. Днесъ, уви! пристанището спи, а безработицата се шири. Отиетъ е хинтерланда! Нима Варна трѣбва да изпие горчивата чаша? За Варна тая хубавица на България, бисеръ на черноморския брѣгъ, кой ще се погрижи? пришелецътъ ли, останалъ въ града да живѣе? Благоустройването на неговия животъ лѣжи върху плешкитъ на коренния жителъ. По силата на тежеститъ, които понася коренниятъ жителъ, би трѣбвало той да си запази известни привилегии, но невежеството бѣ обхванало коренния жителъ. Но отъ 1925 г. се е пробудило съзнанието на коренния жителъ. Нека това съзнание се прояви въ дисциплинираната воля за изграждането на единъ домъ „Варненски коренякъ“, спазвайки стила на варненскитъ кжца,

поменъ отъ които скоро нѣма да остане, както се вижда отъ „благоустройването“ на града. Тоя домъ ще бжде хранителницата на заветитъ ни и ще ги предаде на поколенията. Отъ тоя домъ ще се прѣска култура, просвѣта. Нека се положи фонда за това и нека се изтигне тоя домъ, въпреки всички пречки, които неминуемо ще се явятъ, въпреки всички трудности.

Речта на г. Е. Мутафовъ бѣ изпратена съ ржкоплѣскания.

Следъ тия речи, предадени вратце, г. председателя обяви тържеството за свършено. Музиката засвири народно хоро, въ което взеха участие всички. Следъ свършена на хорото, образува се шествие, което, на чело на музиката и знамето, се отправи къмъ клуба на Д-вото за да остави знамето. Предъ клуба пакъ се зави народно хоро. Председателътъ г-нъ Мановъ, отъ балкона, поздрави пакъ присъствающитъ коренни жители съ празника и всички мирно и тихо се разотидоха.

По такъв тържественъ начинъ се отпразднува празникътъ, който ще остане памятенъ за назидание на бжднитъ поколения.

Не разбрахте ли още?

Въ нѣколко по раншни статии сме изтъквали, че културно-просвѣтното икономическо д-во „Варненски коренякъ“ не е *политическо сдружение*, не е *политическа организация*, а е *чисто културно просвѣтно икономическо дружество*. За да изпълни уставнитъ си цели, утвърдени отъ публичната власть задачитъ си, то дири и подкрепата и съдействието на стопанската ни община, следователно, интересува се отъ сждбата ѝ, отъ хода на дѣлата ѝ, отъ доброто нейно съществуване, толкозъ повече, че неговитъ членове, коренни жители, и въобще кореннитъ жители, иматъ *тѣсни, яки и трайни връзки съ нея*, храняйки безпредѣлна любовъ къмъ своя роденъ кжтъ — свѣтълъ и неизчерпаемъ източникъ на сила и добродетели, стимулъ на творчество за благосъстоянието на цѣлото гражданство! Следователно, повелителенъ и священъ дългъ се налага на всѣки корененъ жителъ, — това словесно и печатно сме оповестявали нееднократно — да се опълчи срещу ония екзотични анофелеси, които разклащатъ устоитъ на стопанството му и му изтощаватъ организма; да положи голѣми усилия, трудъ за водение смѣла, открита, правомѣрна, благородна борба противъ *партизанщината, демагогията и разточителността* — едни отъ главнитъ причини за отчаяното и плачевно положение на стопанството му, на неговия домъ, и съ това да достигне възвишения си *свѣтълъ идеалъ* — *управлението на своя домъ* — свещенъ завѣтъ, останалъ отъ първия коренякъ Аспарухъ, който е положилъ началото на самоопредѣление на своето царство, на онзи кжтъ, гдето е билъ признатъ за български царь. . . Кореннитъ жители се въздушевяватъ отъ тоя великъ завѣтъ, и искатъ, безъ да всеятъ нѣкакво си различие, да управляватъ своя стопански домъ, като взематъ въ управлението участие всички коренни жители, безъ разлика на

политическа принадлежностъ и народност. Това е *истинския идеалъ на кореннитъ жители*. По тоя въпросъ сме писали нееднократно, но той е все новъ за насъ и за всички, както великия поетъ на Германия е казалъ за любовта: „Es ist eine alte geschichte, doch bleibt sie immer neu“ — (тя е стара история, но всѣкога е нова). Нима не ли се знае, че стопанската ни община е заприличала на *партизански клубъ*, а не на *обществено и народно учреждение*! Нима отъ тамъ не се назначаватъ само ония лица, които сж политически партизани и получаватъ надничарство само ония лица, които, макаръ и да иматъ състояние, но сж сжшо *декларационни партизани*! За *жалостъ* има лица още, отъ рода на „библейски“ Иродъ и на „модернитъ цинцари“, които отъ органическа умраза, отъ злоба, отъ ненавистъ къмъ всички коренни жители, не могатъ да разбератъ, че коренния жителъ отъ стопанството си не прави политика, че д-во „Варненски коренякъ“ не е политическа организация, а чисто просвѣтителна и стопанска единица, която, повтаряме, действува системно, безъ котерийностъ, безъ партизанщина, за благото на своя роденъ кжтъ. Кореннитъ жители лелѣятъ въ сърдцето си прекрасния, възвишенъ идеалъ, и единъ денъ, той не е далече, ще го осжществятъ. Ако слънцето престане да блистае, ако звездитъ престанатъ да блѣщукатъ, тогава само нашия идеалъ ще изчезне! Ние ще го предаваме отъ поколение на поколение, като свещенъ завѣтъ и ще отправимъ проклятие къмъ онова поколение — коренни жители, които престанатъ да се въздушевяватъ отъ тая *наша идея* — *спасителна за нашето стопанство*. Съ тая висока и благородна идея ние сме застанали на *своя нога* и действуваме по правия пътъ смѣло и самоотвержено! Ние правимъ жертви, знаейки, че напредъкъ, подвигъ безъ жертви не може да има, знаейки, че

подвигът е венец на усилието, диадема на идеята а пъкъ силата на усилието е мърло на резултата. Следователно, за да имаме благоприятно, положително следствие, трябва да работим самоотвержено за постижение нашия от давна лелъянъ идеалъ. Това ще се извърши безъ *партизанщина*, както се разбира днесъ, безъ *демагогия*, безъ *контрибуция*, тъй както двотни схваща, тъй както коренитѣ жители еднородно възприематъ тая идея, чиста, ясна, кристална и се въодушевяватъ отъ нея. *За глухитѣ, за опрничавитѣ*, повтаряме и нека разбератъ, че *организацията ни не е политическа!* Извикваме велегласно: *Надъ всичко — нашия идеалъ!*

Л. И. Мановъ.

III. Варна презъ 1850 год.

(Продължение)

Износътъ се е състоялъ въ зърнени храни, ечемикъ, кожи, масъ, масло, сирене, вълна, птици и яйца. Тѣзи два последни артикула сж биле изключително предназначени за Цариградъ, които се изпращали ежедневно съ всякакви превозни сръдства, безъ да се изключатъ и паракоридитѣ на компанията „Л о и д ъ“ отъ Триестъ. Числото на изпращанитѣ кокошки прѣсметатъ на около 200,000, а на яйцата на около 50 милиона. Ако Варненското население не доставело изобилно тия два артикула въ Цариградъ, населението му се принуждавало да плаща прѣскупно за да ги достави, тъй като сж били необходими за турската кухня, така сжшо и на християнитѣ, като храна.

Всички изнесени по море стоки отъ Варна презъ 1847 г. сж биле на стойностъ повече отъ 15,000,000 франка, нѣщо което повлия тѣй благоприятно на Варненската пияца. Дветѣ трети отъ горнята сума сж били отъ покупка на жито и ечемикъ отъ агенти на французското правителство.

Вносната търговия не е била безъ значение. Тя се е състояла въ вносъ на бадеми, рожкови, сухо грозде и смокини отъ Смирна, оризъ, маслини, дървени масла, захаръ, черъ пиперъ и други подправки, солъ, сапунъ, прежда, американъ, сукна, жельзо въ голѣмо количество, които се внасяли отъ Русия и Англия, тоже и ламарина, кинкалерия и спиртни напитки. Вносътъ на кафе и захаръ е билъ приблизително еднакъвъ съ она на спиртнитѣ напитки възлизащъ на огромната сума отъ 1,800,000 франка, безъ да се смѣтатъ спиртнитѣ напитки фабрикувани въ Варна. Общата стойностъ на вносенитѣ артикули възлизатъ презъ 1847 година на 8,000,000 франка.

Преди пристигането въ Варна на търговцитѣ чужденци и консули, животътъ въ този градъ е билъ много евтинъ. Три яйца стрували една пара, една кокошка 20 пари; днесъ едно яйце струва 5 пари (2 1/2 стотинки), а една кокошка 50 ст.

Преди тази епоха, населението на града Варна не знаело да култивира зеленчуковитѣ градини; то познавало само радикиитѣ, спарангитѣ и ягодитѣ, които природата предлагала въ изобилие, като превъзходна храна. Днесъ въ Варна се намира всичко, което е необходимо за единъ европейски животъ.

Обичаитѣ тоже сж измѣнени много. По-рано ако нѣкоя жена облечена по европейски се осмѣлявала да излъже отъ къщата си, дори придружена отъ мъжа си, тя бивала изложена на дюдокане отъ децата и гаменитѣ. Днесъ, обаче, тя може да излъже съвсемъ сама безъ никаква опасностъ. Общитѣ разходки, които се правятъ вънъ отъ града, гдето сж градинитѣ, сж почнали отъ 1850

година. Тѣ сж посещаватъ отъ дами облечени по последна мода, като правятъ поржкитѣ си въ Цариградъ отъ богатитѣ магазини на Пера.

Можетѣ тоже сж почнали да се обличатъ по европейски и въ тази още година 1851, има вече четири европейски шивачници, на които двамата сж ионийски поданници, единъ гръцки и единъ италиански.

Европейскитѣ мебели сжщо започватъ да се въвеждатъ въ къщата на по заможни варненци. Къщата порано бѣха наредени по турски, т. е. въ приемната стая (мусафиръ одасъ) имаха само диванъ и шумненски килими или просто розоки.

Къщитѣ, които сега се строятъ сж отъ камъкъ по европейски планъ, когато старитѣ къщи изцѣло сж дървени и приличатъ по-скоро на колиби. Пожари, при това, ставатъ много рѣдко, при всичко че презъ цѣлата зима огньтъ не престава да гори въ огнището, което служи кето соба за стопляне на цѣлия апартаментъ, гдето едновременно и се готви

Въ къщитѣ, които сж заети отъ европейски търговци или заможни варненци, се употрѣбаватъ сега печки чугунени или фаянсови.

(Следва).

Архим. Иннокентий.

Копирнитѣ книги на Варненската българска община.

(1868 — 1876 год.) (11)

На стр. 273-4 е помѣстено копие отъ писмото съ дата 1. III 1869 год. до Българската главна община въ Цариградъ, което, като историческо по съдържание, понеже се третира въпроса относително гр. Варна да бжде седалище на български митрополитъ, привеждаме изцѣло.

„Вашето желателно отъ 26-ый престаналаго прѣхеме, на което отъ съдржанieto твърдѣ ся благодарихмъ, въ него притворяны-ты Вы врѣмяно проводихмы по надписътъ имъ“.

„Заради исканжтж Вы помощь, вы казвамы: че тутакси писахме на другы-ты градовѣ отъ наштж епархія, съ които, като сж споразумѣемъ, не ще закжснѣемъ отъ да Вы ѣж проводимъ“.

„Научавамы сж, защото въ последнѣото заседание на Комисіятж е станало нѣкое спогаждане и сж отстъпало право на Патриаршіятж да останатъ нѣколко български Епархій подъ гръцкы-ты владыци, нѣжду които была прѣвжтж тукашнжтж. Това ный ако и да го не вѣрвамы, нъ защото изъ Внѣхъ прѣхеме строгы писма. въ които нж задлъжаватъ по скоро прѣдварително да Вы явимъ че, едно такова спогаждѣние не ние прѣето, зарады туй смѣ готви да ся протестирамы отъ цѣлжтж Епархія, защото тогава едно нѣщо направено отъ странж на Народны-ты ны Прѣдставителы или отъ членовѣ-ты на Комисіятж не ние то и одобръно. Ный сж усновавамы на дадены ты Царскы Проекты, въ които казва: Въ насѣлението размѣсяно, кой то народъ е повече митрополитатъ ще бжде отъ него. Тукашнжтж Епархія има 13,000 вѣнчила отъ които само около 1,000 сж гръцкы, какъ може да бжде Владикж гръкы! Това ако сж сторили или ще сторятъ Г-да Членовѣтъ, но намъ е неприето и сж протестирамы въ имято на цѣлжтж Епархія когато тукашнжтж градъ е ключъ на собствениж Българя трѣбва ли да ѣж отпустимъ? разумява се не“.

„Желаемъ по скоро да ны удовлетворити любопитството, за да можемъ прѣдварително да утешимъ развѣрены-ты духовѣ народны“.

„Съ тѣж си изпълнявамы длъжностъ-та народнж, та подира да не бждемъ отговорны прѣдъ сичкыи Българскы народъ“.

Копиетата на писмата отъ стр. 275 до 295 не съдържатъ нѣщо важно и сжщественно.

На стр. 296 е помѣстено копие отъ писмото съ дата 4. IV. 1869 г. до чорбаджиитѣ, азитѣ, старцитѣ и всички комшии въ с. Голица, съ ко-

ето имъ се даватъ наставления, какъ да не плащатъ владищината на гръцкия Митрополитъ. Писмото привеждаме изцѣло.

„Писмото вы отъ 3 тоя мѣсяцъ прѣхемъ, въ него колкото ся оплакватъ отъ гръцкыятъ владыка проумѣхмы; на него ви отговоряме ето какъ“:

Вый мой чада Българи! имати право да докажиты на гръцкый владыка предъ Хюкюмататъ да отиде въ Мора да събира владишнина, а като отъ вазы прости хора и като българи, които не го познавати, нѣма право, нито да събира владишнина, нито выя му сти длъжни. Нъ напротивъ ако ва насили да искж пары, то безъ да ся забавити да отидити на Хюкюмата Главянь и да ся оплачити, было въ Сливянь, было тука, правителството е се едно, както и закона не ся бойты отъ тези Моралиски просяки и душманы на Солтановото Павителство, както и на образуванieto на нашій народъ. Тія изедници ся научили съ чужди гръбъ да ся хранѣ-тъ, нъ сега то ся замина. Не бойтѣ сж.“ Следва

Напредъ коренякъ!

Напредъ! И всегда правъ ходи! Напредъ! Ако паднешъ, правъ падни!

Днесъ вече можемъ тѣй да повишимъ гласа си, предъ колективната стихийна сплотеностъ на кореняцитѣ. Една нова мощна сила се явява коренячеството въ Варна и въ близко бждаще тия ще се наложи и ще изиграе своята сждботорна и благотворна мисия за града. Варненецътъ се събужда, не — той се събуди отъ своя летаргиченъ сънъ и се готви за новъ животъ. Самоизтрѣгва се отъ хищнитѣ нокте на демагога — партизанитѣ, издига ведро чело и гледа бистро и смѣло напредъ — възражда се! За напредъ не ще могатъ да му се натрапватъ бездарни твърдоглави гемиджии и хора чужди на неговитѣ интереси и разбирация, дори чужди на неговитѣ традиции и морални принципи. Напластенитъ пакостни експерименти и брутални дефекти въ миналото на управници пришелци и партийни първенци дойдоха до гуша на кореняка и го сепнаха и отвратиха. Той си тури прѣста на челото преди кжсо време и начерта своя правъ пжтъ. Само една година ни дѣли отъ днитѣ на съмнението. Редка организация у насъ е имала такъвъ бързъ успѣхъ. Когато целитѣ, намеренията и средствата сж чисти и инициаторитѣ въ едно обществено дѣло сж доблестни и деятелни, успѣхътъ е тѣй несъмненъ. Сега, следъ юбилейното полувъковно тържество на 9 августъ и молитвитѣ въ светия храмъ на хилядниятъ народъ за падналитѣ герои за нашата свобода въ падналитѣ дни на д-вото „Коренякъ“, можемъ много оправдано да се обърнемъ къмъ кореняцитѣ съ горнитѣ думи на поета: Напредъ коренякъ! И всегда правъ ходи! Напредъ! Ако паднешъ, правъ падни!

Пантелеймоновъ день бѣ и е великъ день за варненци, както въ миналото, тѣй и сега. Въ този день т. г. тѣ празнуваха своето освобождение, петдесетгодишнината на това освобождение и патронния день на своето културно-просвѣтно д-во „Коренякъ“. И трѣбва да се признае, че д-вото блѣскаво чествува и празнува свързанитѣ съ деньтъ на светаго Пантелеимона, светли и велики исторически събития.

Единъ фактъ отъ грамадно значение се хвърли на очи. Този день за благородната организация на Варненци, макаръ да бѣше *деньтъ работенъ*, хиляденъ народъ се стече на празднението. И това бѣха сѣ организирани, духомъ сплотени кореняци! Този фактъ доказа на всички а най-вече на ония, които отъ висота съ надменностъ и презрение гледаха на организацията, че тя е факторъ, сила, която не е за пренебрегване, която съ успѣхъ ще изиграе своята висока задача. Внушителната колона, която потегли отъ храма „св. Архангелъ Михаилъ“ съ

музика и друж. знаме на чело и мина презъ града за винарница „Гроздъ“, дето се сервира за всички закуска и вино, мнозина изненада и на мнозина подеждува, като гръмъ отъ ясно небе

Доброто начало даде добри резултати; въ кжсо време при вѣншни козни и шикания, успѣха сравнително е удивителенъ; пробното публично юбилейно събрание — порази телно!

Въ „Гроздъ“ закуската бѣ задушевна, фамилиарна. Хубави речи държаха Г. г. Ж. Жековъ, П. Василевъ, Ат. Мановъ, Д. Янакевъ и Ем. Мутафовъ. Ораторитѣ дадоха ценни сведения на гражданството за родния градъ, за неговата история, минало, за живота на д-вото вчера, днесъ и бжджцитѣ очевидно блѣскави перспективи.

Закуската свърши съ крѣшно народно хоро по моравата на широката градина на „Гроздъ“ подъ сѣнкитѣ на китнитѣ дървета. Ние свършваме бележитѣ си съ повика къмъ гражданството: всички подъ знамето на „Коренякъ!“ Само подъ това знаме градътъ ще види по-добри дни. Напредъ, Коренякъ! И всегда правъ ходи! Напредъ! Ако паднешъ, правъ падни!

И. М. Д-въ

Л. С. Б.

Нашитѣ народни дѣйци въ епохата на възраждането.

(По случай 50 годишнината отъ освобождението ни, четено въ женското д-жество „Любовь къмъ Родината“).

Успоредно съ пробуждането на народа се развива и идеята на освобождението ни отъ турското робство. Едновременно съ просвѣтителитѣ ни дейци, започватъ агитационната си работа революционеритѣ. Така ние виждаме, какъ всеизвестниятъ великъ революционеръ, писателъ и поетъ — Раковски съ перотъ си буди и разпала националния духъ у сьнароднитѣ си.

Неговитѣ произведения сж пропити съ гореща любовъ къмъ народа му и омраза къмъ потисника. Поемата „Горски Пжтникъ“ съ хайдушкото национално съдържание е имала необикновено революционно въздѣйствието върху българскитѣ духови. Въ издаванитѣ отъ него вестници по напредъ „Българска дневница“ по после „Дунавски лебедъ“, „Бжджщностъ“, „Бранителъ“, Раковски съ смѣлъ и остъръ езикъ разкрива турскитѣ и гръцки насилия надъ българския народъ. Въ историко-филологическитѣ му съчинения истъкъва жаждата да представи предимството въ историческо значение на българитѣ предъ гръцитѣ; тая пламенна патриотическа идея той прокарва въ най-едроту си произведения „Българска старина“. Освенъ литературната си дейностъ Раковски и прѣвъ „бунтовникъ“. Той съставя хайдушката чета и я предвожда въ Балкана. Въ 1862 год. сръбскитѣ власти се спречкватъ съ турскитѣ предлагатъ на българитѣ да обрзуватъ доброволчески легионъ да имъ помага въ случай, че се започне война съ турцитѣ, като обещава, че ще помогнатъ на българитѣ за тѣхното освобождение.

Съ пламениа възторгъ Раковски се залавя на работа и бързо обрзува доброволчески български легионъ, заедно съ Любенъ Каравеловъ, а като четникъ въ легиона влиза и Василь Левски. Но сръбитѣ спречкватъ съ турцитѣ и българскитѣ легионъ остава излъганъ. Следъ това сръбитѣ пропжждатъ Раковски и Л. Каравелова заедно съ четницитѣ. Левски е силно разочарованъ отъ тая сръбска постъпка, те разбира, че само съ хайдушки чети устройвани вънъ отъ България и ще се освободи; че трѣбва да иде между народа, да се втѣлпи въ ума му, че той трѣбва самъ да се грижи за себе си. И Левски заедно с другаритѣ си Василь Ионковъ, Х. Ивановъ, Ангелъ Кънчевъ, вече като проповѣдникъ и апостолъ на свободата, се завръща въ България и образува тайни революционни ком-

тети въ всеки градъ и село. Когато насъва изъ цѣла България съмето на свободата, когато на всѣкъжде се образуватъ тайни комитети, Левски разбира, че трѣбва да има една върховна власт, на която да се подчинятъ всички и отъ тамъ да се раздава заповѣдта за дейността. За тая цѣль Левски се обръща къмъ Л. Каравеловъ, който е заместилъ покойния Раковски. Тѣ образуватъ главенъ, върховенъ комитетъ, на който се подчиняватъ всички други отдѣлни комитети.

Въ работата си Левски смѣлъ, находчивъ, неуловимъ. Преоблеченъ като калугерски просякъ, шопъ, турчинъ или европейско конте, той заблуждава полицаитѣ и предъ очитѣ имъ се изплъзва отъ опасността. Той е загадка за турскитѣ власти, които на всѣкъжде го търсятъ и обещававатъ голѣми суми за главата му.

Тукъ трѣбва да поменемъ, че и българката не е останала безучастна къмъ революционното движение въ тия многозабележителни времена. Така, въ Русе, подъ носа на самия прочутъ по своята свирелостъ Митхадъ Паша, Левски образува таенъ комитетъ въ къщата на бунтовницката майка баба Тонка Обретенкова. Въ Ловечъ той се укрива цѣла зима въ дома на патриотката Велика Хашнова, а въ Сакоковъ, където мжжетъ се отказали да образуватъ революционенъ комитетъ, образуватъ го женитѣ. Левски устроилъ такъвъ между калугеритѣ въ манастира.

Презъ единъ мраченъ октомврийски день изъ кривата, стрѣмна пътека презъ Шипченския проходъ, динъ старецъ е водилъ два коня и въ калугерки; едната е била сестра Христина отъ Сопотския манастиръ, а другата — Василъ Левски! Все тѣй уверени и непоколебими ропити съ любовъ къмъ поробеното си отечество, революционитѣ дейи се неуморни въ дѣлата си и ниога не падатъ духомъ при неспокитѣ. Така, когато Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа навлизатъ въ България съ дружината си, повигатъ на кракъ турската власт и войска и геройски измиратъ при Бузлуджа, въ това време Панайотъ Китовъ продължава въ Сливненския Балканъ да развива байрака си съ адписъ „Свобода или Смъртъ“.

Раковски въспѣва българскитѣ айдути въ „Горски Пжтникъ“ и грѣи турцитѣ въ „Дунавски Лебедъ“, Л. Каравеловъ пише „Свобода“ и „Независимостъ“, а пламениа Ботевъ, съ вѣткавиченъ погледъ и намръщено чело лети съ дружината си за свободата на България кръвъ да лѣе! Ето дейцитѣ, които усигуриха свободата на България и предупредиха нейната държавност. Когато овѣкъ чете за дѣлото на нашитѣ удители въ епохата на възраждаето и за революционитѣ ни дейи, прониква се съ дълбоко уважение и очудване на тая постоянна селѣзна воля, непоколебимостъ и замоотвержение. Титанския подвѣтъ а българския народъ следъ тъмото робство създаде плеяда борци за пробуждането и свободата на наода ни.

На края ще кажа нѣколко думи за голѣмата роля, която е изиграла ащата Православна Черква. Ако не бѣше повдигнатъ черковния въпросъ въ време на тъмното ни робство, може би ние, като народъ, до сега бихме се претопили и забравили. Като следимъ историята, ние виждаме, че първата искра за пробуда де отъ мѣнастирскитѣ келии: Отецъ Паисий, Отецъ Неофитъ, Сороний Врачански, Иларионъ Мадариполски. По-послѣ, първата съплатива се поставя отъ Българската Черква и нейнитѣ пастири, които искаха да се служи и да се учи на български езикъ, да има самостоятелна Българска Черква.

И следъ невѣроятни усилия червата достигна своето: споредъ думитѣ на професоръ Богоевски: „Осигурява свободата на България съ предѣляне границата на екзархията“.

И сега пакъ нашата Православна черква, като любяща майка, бди

надъ чадата си, и при народни бедствия и скръбъ, тя подкрепя отпадналия духъ на народа. Така, следъ погрома отъ последнитѣ войни, тя излѣзе съ едно послание къмъ българския народъ, въ което казва: „Днесъ Българското племе е, дѣйствително разпокъсано и покрусено. То носи тръновия венецъ, венецъ на мъчението; но тоя венецъ е същевременно венецъ на правда и любовъ за самопожертвование, за спасение на ближния, и той уронва и унижава, не тия, които го носятъ, но ония, които исплитатъ и слагатъ върху главата на мъченицитѣ.“

Неисповѣдуеми сж тайнитѣ на вѣчния Промисълъ; кой знае, дали Той не е отредилъ да дойде спасението на Балканскитѣ народи, тѣхното братство, тѣхната обнова и духовенъ подемъ отъ тръновия венецъ на България?

Хроника

Къмъ абонатитѣ на вестника. Умоляватъ се абонатитѣ на вестника, както и членовѣ на дружеството, при промѣна на адреса си, да съобщаватъ това въ канцеларията на дружеството, защото при неточенъ адресъ вестника не се предава на адресанта, както не се предаватъ писма, покани и пр. отъ дружественъ характеръ.

Варнен. археологич. музей, който се помѣщава въ северното крило на Девическата гимназия е отворенъ ежедневно за посетителитѣ въ работното време. Варненци, посетете музея за да видите културитѣ на разнитѣ епохи въ града ви.

Празнуването на 9-и Августъ — освобождението на града отъ побѣдоноснитѣ руски войски — отъ страна на общинската управа бѣ възмутително бледно. Както разправятъ, даже забравила сутринта да дигне знаме. Защо тя не се разпореди да се празнува тоя день, както всички зжтрешни градове, съ подобающе тържество? Съборната църква се посети само отъ общинскитѣ служители. Правъ бѣ Н. В. Преосвещенство Митрополитъ г. Симеонъ въ своята хубава речъ, като каза: „съжالياвамъ, че не виждаиъ тука граждани, народъ“. Изтжии се единъ общ. съветникъ, смутенъ повидимому, отъ страна на общината, и каза нѣколко думи по празника.

Въ вжтрешнитѣ градове въ подобни случаи, празникътъ се чествува съ подобающе тържество. Защо се упрекатъ стопанскитѣ управници въ това безразличие? Естествено, тѣ не могатъ да правятъ това искрено, както единъ корененъ жителъ; тѣ не могатъ да разбератъ значението на тоя празникъ; тѣ не сж били тука, тѣ не сж расли тука, тѣ не сж подишали въздуха на свободата, тѣ не сж били огрѣни отъ зарята на политическата свобода! Да, петдесетъ години! Тия управници не могатъ да схванатъ какво означаватъ тия петдесетъ години на свободенъ политически животъ! Вие нѣмате никакви връзки съ тоя нашъ роденъ кътъ. Само коренниятъ жителъ може да схване значението на празника, и за туй кореннитѣ жители тѣй сплотено, тържественно отпразднуваха и освобождението на града.

За наредбитѣ въ морскитѣ бани. Ще ни се позволи да кажемъ нѣколко думи, като знаемъ, че общинската управа нѣма да се възмути. Знаеме, че критикитѣ не ѣ сж харесватъ. Възмутително е: сто и двадесетъ души — партизани сж назначени за служители, които знаятъ да викатъ само: „за пангаря!“ Безъ контролъ сж тия надничари, почти безъ работа. Входъ има за терасата 3 лв., но всички почти влизатъ за къпане. Губятъ се хавлии и пр. Злитѣ язици казватъ, че единъ общински съветникъ билъ съдружникъ съ бюфетчика. Ще провѣримъ тоя фактъ и ще изнесемъ името му.

Все чрезъ комисарството. Стопанството ни има лозя. Тазъ го-

дишната реколта ще бжде обилна, само ако се запази. Това грозде трѣбва да се продаде въ полза на общинската каса. Кметътъ е предложилъ на общ. съветъ, што тоя грозде да се продаде чрезъ комисарството — любимия институтъ, въ който има много пенсионери, партизани и „тилови“ хора. Трѣбва да имъ се даде работа. Това значи, да се създаде конкуренция на кореннитѣ жители, които продаватъ гроздето си на дребно. Не трѣбва стопанската управа, мислимъ, да създава неприятности и да вреди интереситѣ на своитѣ граждани — коренни жители, които се препитаватъ отъ производството на своитѣ лозя. Похвално е рѣшението на общинския съветъ, който е решилъ, што тоя грозде да се продаде изцѣло на тѣргъ, а това значи, купувачътъ ще продава тоя грозде на дребно, както се продава друго грозде.

Надничарството върви успѣшно. Бюджетния параграфъ е грамаденъ — има милиони. Може да се увеличатъ надницитѣ, въпреки рѣшението на общ. съветъ. Питаме ние г. Кмета: може ли тоя, по личнѣ усмотрение, да увеличава надницата на управителя на морскитѣ бани на 250 л. и на други още надничари, свои съпартизани политически? Има ли подобно решение на общинския съветъ? Защо на други надничари — бедни, семейни — непринадлежащи къмъ никоя политич. партия, г. кметътъ не е благоволилъ да увеличи надницитѣ имъ? Нима тѣ не сж граждани на тая община? Стига слѣпото партизанство да ржководи всички общински работи. Нали сме противъ партизанщината въ общината?

Почина на 25 августъ т. г. членътъ на Дружеството ни *Никола Димитровъ*, 65 годишенъ, бѣчваръ въ Варна. Като редовенъ членъ и на посмъртната каси при д-вото, следваше близкитѣ му да получатъ за погребението му следуемата се помощъ, обаче последнитѣ отказаха се отъ нея, като я отстжпиха на дружеството за подпомагане на бедни и заболели членове на последното.

Настоятелството на дружеството благодари за тази пожертвователностъ, която е добъръ примеръ за подражание. Изказваме нашитѣ искрени съболезнования къмъ опечаленитѣ.

Миръ на духа му!

Безъ тревога. Въ надвечерие то на нашия патроненъ празникъ, въ нѣкои политически клубове заби тревога: празникътъ на Д-во „Варненски коренякъ“! Почнаха да се гърчатъ, да чувствуватъ болезнени страдания, мжжи. Защо? Има ли дълбока причина за това гърчене? Да не се тревожатъ тия клубове, защото тѣхнитѣ политически членове, ако сж коренни жители и членове на д-вото ни, не преставатъ да бждатъ тѣхни политически съмишленници; тѣ, като коренни жители, сж членове на едно културно-просвѣтно икономическо Д-во. Не можемъ да разберемъ наредбата да не присжтствуватъ тия членове на празника? Чуденъ манталитетъ! Нима въ тия политически клубове нѣма трезви умове? Нима тамъ „цинцарщината“ царува? Нима тамъ не могатъ да разбератъ още, че нашето Д-во не е политическо? Нима не допускатъ еволюция въ убежденията на своитѣ членове, разбира се, ако Д-вото ни е политическо? Повтаряме, всички коренни жители, които принадлежатъ на всички политически клубове, оставатъ пакъ членове на тия клубове, но сж членове на Културно-просвѣтното икономическо д-ство „Варненски коренякъ“. Кой може да забрани тоя записване? — Никой! Разбираме, къде е болката имъ! Не можемъ да имъ помогнемъ. Еволюцията въ стопанството ни никой не може да спре. Жалко, че се върви по стария пжтъ: *шпионажъ!* Забелязаха се въ църквата нѣкои *шпиони*, „тилови хора“, да следятъ: кои коренни жители участвуватъ въ празника. Ние ги познаваме и държимъ бележка. И тоя шпионажъ не ще

помогне. Той провокира, и повече се усилва пламъкътъ на сплотеностъ между кореннитѣ жители.

За „китона“. Улицитѣ „Царь-Борисъ“ и „6-й Септемарий“ се китонираха, но непѣлно, както мислимъ. За извършената работа сж платени хилади и стохилади левове. Дали отъ бюджета сж платени тѣ или не, не знаемъ. Сега общински агентъ, по единъ списъкъ, събира отъ домопритежателитѣ по казанитѣ улици по изчислена квадратура съответна такса, а туй събирание става *примудително*, т. е. прекъсване водата и електрическата енергия. Това действие намираме незаконосъобразно, неправомѣрно, защото събирането на такситѣ отъ общината става по *законовенъ* редъ. „Китонираната такса“ следва да се събира по законенъ редъ, ако се основава на нѣкое общинско решение, или ако е предвиденъ въ закона за благоустройството, или въ закона за градскитѣ общини. Това трѣбва да се обясни на г. г. гражданитѣ, защото знайно е, че общината е длъжна да се грижи за своитѣ улици, като ги шошира, китонира съ бюджетни средства. Въ сегашния бюджетъ е предвидена сумата 2,000,000 лева за ул. „Гургулята“. Тая политика на благоустройството, която е усвоила стопанската среда, не е политика на мждростъ и добре разбранитѣ интереси на общината. Не трѣбва разходитѣ да паднатъ само върху гърба на гражданитѣ, които иматъ здания на поменатитѣ улици, които днесъ се китониратъ, а утре да се паркетиратъ и се позлатятъ. Тия улици сж за всички граждани, следователно, цѣлото гражданство трѣбва да вземе участие въ тия разходи. Отъ това гледище ние говоримъ по тоя въпросъ. Всѣки гражданинъ нѣма средства да авансира на общината извѣстна определена сума за цѣлта, и това не дава право на стопанската среда да постжпва така неправомѣрно съ тоя гражданинъ — да му прекъсне водата и електрическата енергия. Обръщаме вниманието на общинския съветъ да се сезира съ тоя въпросъ, който безпокои гражданитѣ и възбужда недоволство, което и тѣй се шири изъ гражданството.

На 23 августъ т. г. се помина съпругата на г. Антонъ Антоновъ отъ града ни и опѣването на 24 т. м. при стечение на много познати и приятели, се извърши въ църквата „Св. Никола“. Изказваме нашитѣ искрени съболезнования на опечаленото семейство. Миръ на духа ѣ. По случая не можемъ да не отбележимъ единъ присжрбенъ фактъ, който грозно впечатление произведе на присжтствующитѣ. Свещ. Свѣтославовъ, въ чиято енория се пада службата, се отнесе много нетактично. Опѣлото бѣ опредѣлено да стане на 10 ч., но той, макаръ и двама свещеници отъ църквата „Св. Никола“ да го чакаха на определения часъ, не се яви, а едвамъ на 11 ч. се яви тоя свещеникъ, следъ като бѣ каненъ нѣколко пжти. Мислимъ, че длъжностъ е на всички свещеници да изпълняватъ точно длъжността си, а не да ставатъ причина на роптание при горещини, като заставятъ толкова души да чакатъ. Обръщаме сериозното внимание на църковното настоятелство на църквата „Св. Богородица“ да внуши комуто се следва да бжде точенъ при изпълнение на духовната си длъжностъ и независимо отъ това да иска отъ митрополията да се изпрати още единъ свещеникъ, тѣй като енорията е голѣма и има нужда отъ двама свещеника.

Поминали се на 25 и 26 Августъ т. г. членовѣ на Д-вото ни *Коста Кехайовъ* и *Коста Яневъ*. Опѣлото имъ се извърши въ църквата „Св. Никола“ въ присжтствието на много членове на Д-вото ни, и друж. знаме. Изказваме съболезнованията си на опечаленитѣ семейства. Миръ на духа имъ!

За знание. Желаящитѣ да получатъ фотография отъ снимката на дружественя празникъ, да се явятъ въ канцеларията и се запишатъ.